

## Arrest

nr. 287 615 van 17 april 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X  
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X en dier echtgenoot X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN  
Martelarenplein 20E  
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X en dier echtgenoot X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 maart 2020 als minderjarige begeleid door haar moeder en in het gezelschap van haar broer België binnen zonder enig identiteitsdocument. De moeder van verzoekster verzoekt op 11 maart 2020 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar twee kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 2 september 2021 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van verzoeksters moeder tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 266 175 van 23 december 2021 weigert

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeksters moeder.

1.2. Op 7 februari 2022 verzoekt verzoekster in eigen naam om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dewelke hij op 4 oktober 2022 intrekt. Op 18 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de moeder van verzoekster en dier echtgenoot aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

*Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 7 augustus 2010 geboren in San Salvador in El Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je woonde tot je vertrek uit het land samen met je moeder V(...) C(...) D(...) D(...) A(...) (CGVS (...); DVZ (...)), de echtgenoot van je moeder N(...) A(...) A(...) G(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en je jongere broer (CGVS (...); DVZ (...)) in Sierra Morena. Zij verblijven eveneens in België.*

*Naast je moeder en haar echtgenoot zijn ook je grootmoeder E(...) Z(...) Y(...) (CGVS (...); DVZ (...)), je tante K(...) V(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...)), haar echtgenoot J(...) A(...) N(...) V(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en haar twee kinderen (E(...) J(...) P(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en E(...) N(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...))), en je oom F(...) R(...) (CGVS (...); DVZ (...)) met zijn dochter A(...) D(...) C(...) (DVZ (...)) in België.*

*Op 12 maart 2020 dienden je moeder en haar echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je gezin verliet El Salvador omdat jouw familieleden bedreigd werd door de bendeleden.*

*Voor dit verzoek werd op 3 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het CGVS achtte het niet aannemelijk dat xxx. Je moeder en haar echtgenoot dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen inzake de problemen met de bende MS-13. Op 23 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat je familieleden de problemen die ze in El Salvador gekend zouden hebben, niet geloofwaardig gemaakt hebben. Je familieleden gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.*

*Op 7 februari 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige broer C(...) F(...) D(...) Z(...), een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat je vreest om beroofd, ontvoerd of vermoord te worden. Ook vertelde je dat je vader twee keer problemen heeft gehad en dat je moeder en haar echtgenoot jou van school hebben gehaald omdat het te gevaarlijk was. Tot slot verklaarde je dat je niet terug wilt naar El Salvador omdat je daar geen goed leven zou hebben.*

*Ter staving van je verzoek leg je je paspoort neer.*

*Het CGVS nam op 30 augustus 2022 een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", dewelke op 4 oktober 2022 werd ingetrokken.*

B. Motivering

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het*

*Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.*

*Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.*

*In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die jouw familieleden aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Je stelt dat jij vermoord zou kunnen worden door de bendeleden naar aanleiding van de bedreigingen die je familie in El Salvador heeft gekregen (CGVS (...), p.4). Ook jouw moeder haalde aan dat ze vreesde dat de bendeleden erachter zouden komen dat jullie het land verlaten hadden, en dat ze haar of haar kinderen iets zouden aandoen (CGVS (...), p.13 en 15). Deze problematiek werd reeds door jouw moeder en haar echtgenoot aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS oordeelde in de eerste verzoeken van jouw familieleden dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

*Verder bracht je moeder in haar aanvraag om internationale bescherming al naar voren dat zij in jouw hoofde vreesde dat je verplicht zou worden om de vrouw van bendeleden te worden (CGVS (...), p.15), iets wat jij overigens niet aanhaalt. Ze verklaarde dat vele meisjes in El Salvador al op elf- en twaalfjarige leeftijd verplicht worden om de vrouw van een bendelid te worden (CGVS (...), p.15). Verder verklaarde je moeder dat ze vreest dat jij verkracht of vermoord zou worden door de bendeleden (CGVS (...), p.17). Ook jij vreest dat de bendeleden jou gaan vermoorden (CGVS (...), p.4). Je verklaart dat de bendeleden de gewoonte hebben om kleine kinderen te ontvoeren en te vermoorden (CGVS (...), p.4). Dient te worden opgemerkt dat jouw moeder zich hiervoor louter lijkt te baseren op vermoedens en algemene informatie over jouw land. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in jouw verklaringen noch in die van jouw moeder concrete indicaties te vinden dat de bendes jou zouden viseren. Deze vrees is dan ook niet concreet en hypothetisch van aard.*

*Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.*

*Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig*

*zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_retour\\_au\\_pays\\_apres\\_un\\_episode\\_migratoire\\_20210713.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

*Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.*

*Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20220704.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.*

*Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Het door jou voorgelegde document kan deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jouw paspoort ondersteunt jouw verklaringen over jouw nationaliteit en identiteit, zaken die niet worden betwist.*

*De definitieve beslissingen in hoofde van jouw moeder en haar echtgenoot werden toegevoegd aan het administratief dossier.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 3, (eerste lid), 6° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster *in casu* ook het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Na een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte beginselen gaat verzoekster vooreerst in op haar asielmotieven. Zij benadrukt haar kwetsbaar profiel als minderjarige en meent dat de adjunct-commissaris hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Zij wijst erop dat zij momenteel twaalf jaar oud is en tien jaar oud was toen zij El Salvador verliet. Zij meent dat hoewel de adjunct-commissaris motiveert dat hij hiermee rekening heeft gehouden bij de beoordeling, de motivering in de bestreden beslissing het tegendeel aantoon. Zij wijst er vervolgens op dat hoewel er geen juridische definitie bestaat van kwetsbaarheid, asielzoekers in het algemeen kwetsbaar zijn en minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen. Zij citeert artikel 20, lid 3, van "de Herschikte kwalificatierichtlijn" en de artikelen 1, (§ 1), 12° en 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit die laatste bepaling volgt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met het hoger belang

van het kind. Zij wijst daarbij ook op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet en betoogt dat de adjunct-commissaris haar persoonlijke situatie onvoldoende mee in rekening neemt. Zij betoogt dat hoewel de adjunct-commissaris motiveert dat hij de nodige steunmaatregelen heeft genomen omdat verzoekster minderjarig is, er in de bestreden beslissing geen enkele rekening wordt gehouden met het profiel van verzoekster als minderjarige, haar kwetsbaarheid en haar persoonlijke situatie en acht het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor geschonden.

Aangaande het gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador wijst verzoekster er vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, uit haar aanvraag wel degelijk blijkt dat zij in haar hoofd een eigen, persoonlijke vrees heeft indien zij naar El Salvador dient terug te keren. Uit haar aanvraag blijkt volgens haar duidelijk haar vrees, omwille van haar profiel als jong meisje, dat zij het slachtoffer zal worden van gender-gerelateerd geweld in El Salvador. Zij citeert ter staving haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en stelt dat de adjunct-commissaris nalaat concreet te antwoorden op de informatie die zij aanbracht. Zij betoogt als jonge verzoekster ernstig gegriefd te zijn door de motivering dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het bestaan van een hoge prevalentie van femicides of geweld tegen vrouwen of jonge meisjes in El Salvador, terwijl nergens in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier hier concreet wordt op ingegaan.

Verzoekster stelt dat jonge vrouwen in El Salvador geregeld het slachtoffer worden van seksueel geweld door bendeleden, dat zij een minderjarig meisje is met de leeftijd om geviseerd te worden door bendeleden en dat de algemene landeninformatie wel degelijk een concreet element is waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van haar vrees bij terugkeer. Zij verwijst naar een rapport van het Centre for Gender and Refugee Studies van 2011, een artikel van The Globe Post van 6 februari 2020, een rapport van het International Rescue Committee waaruit blijkt dat het geweld tegen vrouwen in El Salvador, mede door de Covid-19-pandemie, met liefst 70 % is gestegen, het essay van Sophie Huttner, 'El Salvador's Femicide Crisis', in de wintereditie 2019 van The Yale Review of International Studies, waarin wordt gesteld dat vrouwen in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten tegen gender-gerelateerd geweld en vaak het slachtoffer zijn van 'victim blaming', een rapport van Advocates for Human Rights van maart 2018, waaruit blijkt dat het bendege geweld in El Salvador een enorme impact heeft op de veiligheid van Salvadoraanse vrouwen en hiertegen vaak geen overheidsbescherming bestaat, zoals ook zou worden bevestigd in een persartikel van Time Magazine van 2018. Verder citeert verzoekster uit een artikel van USAID van 4 augustus 2022 dat aantoonde dat verzoeksters regio, San Salvador, behoort tot de top 3 regio's in El Salvador waar de meeste femicides plaatsvinden. Zij betoogt dat sinds de Salvadoraanse president de noodtoestand uitriep in maart 2022 er sprake is van aanhoudend geweld, waarbij vrouwen ook vaak het slachtoffer zijn en voornamelijk jonge vrouwen, ter staving waarvan zij citeert uit het artikel "Women in El Salvador's Gang War: Surviving the State of Exception", dat door International Crisis Group op 3 augustus 2022 werd gepubliceerd als deel van het project "The Faces of Conflict. A visual journey through Latin America", en stelt dat hieruit ook blijkt dat jonge vrouwen, door de slechte economische situatie, vaak geen andere keuze hebben dan bij de bende toe te treden. Zij stelt dat zij in een zeer precarie situatie verkeert, ontzettend kwetsbaar is en dus bij een terugkeer naar El Salvador een vogel voor de kat is. Onder verwijzing naar hetzelfde artikel stelt verzoekster dat Salvadoraanse vrouwen vaak in conflicten tussen bendeleden worden gesleurd, zonder dat zij er eigenlijk iets mee te maken hebben, of dat ze geen andere keuze hebben als ze niet kunnen rekenen op steun van hun familie, zoals *in casu* het geval zou zijn bij verzoekster. In dit verband verwijst verzoekster ook naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 2015, dat gepubliceerd werd op ECOI.NET, een publicatie van de Thomas Reuters Foundation en de "Guidelines on International Protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR van 7 mei 2002, waarin bevestigd wordt dat vervolging door lokale personen, individuen of anderen, ook kan leiden tot internationale bescherming, indien de overheid hier geen effectieve bescherming voor kan bieden. Verzoekster betoogt verder, onder verwijzing naar het artikel "Violence against women has not slowed down during the pandemic" van El Faro van 22 mei 2020 en de persmededeling van Luis Felipe López-Calva, de UN Assistant Secretary-General and UNDP Regional Director for Latin America and the Caribbean, getiteld "No safer place than home?: The increase in domestic and gender-based violence during COVID-19 lockdowns in LAC" van 3 november 2020, dat de situatie voor Salvadoraanse vrouwen sinds de Covid-19-pandemie nog verslechterd is en dat door de verplichte lockdown die nog steeds geldt in het land vrouwen nog meer het slachtoffer worden van psychisch en seksueel geweld en het nog moeilijker is om hulp vinden. Verzoekster betoogt verder, onder verwijzing naar het persbericht "El Salvador: Violence merits a comprehensive response that respects human rights" van Amnesty International van 1 april 2022, dat de veiligheidssituatie in El Salvador nog precairder is geworden sinds

president Bukele in maart 2022 de noodtoestand uitriep in de strijd tegen het bendegegeweld en dat deze noodtoestand tot nog meer geweld leidde terwijl de huidige regering in El Salvador zich schuldig maakt aan verscheidene mensenrechtenschendingen. Verzoekster meent door de noodtoestand al helemaal geen beroep meer te zullen kunnen doen op overheidsbescherming. Verzoekster citeert vervolgens uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en stelt dat daarin dezelfde conclusie getrokken wordt over gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen, met name dat er in El Salvador sprake is van extreem seksueel geweld tegen vrouwen, ook door bendeleden, wat ervoor zorgt dat vrouwen en jonge meisjes wel degelijk een zeer specifiek profiel hebben dat grondig en zorgvuldig onderzocht dient te worden. Het mag volgens verzoekster dan ook verbazen dat het CGVS in zijn eigen bestreden beslissing motiveert dat met betrekking tot de veiligheidssituatie van terugkeerders er geen systematische opvolging is om de veiligheid te garanderen en de informatie hierover beperkt is omwille van 'verschillende redenen'. Gelet op de algemene informatie waar zij naar verwijst, en haar kwetsbaar profiel als minderjarig meisje, mag het dan ook verbazen dat het CGVS geen grondiger onderzoek heeft gevoerd naar het gevaar dat zij als jonge vrouw zal lopen bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, zo stelt verzoekster. Zij citeert vervolgens uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 en een rapport van de Inter-American Commission on Human Rights (hierna: IACHR) van 14 oktober 2021, dat het aanhoudende probleem van seksueel geweld tegen jonge vrouwen, voornamelijk door bendeleden, beschrijft.

Ook de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van 15 maart 2016 tonen volgens verzoekster aan dat vrouwen en jonge meisjes zich in een zeer precarie situatie kunnen bevinden in El Salvador door het geweld tegen vrouwen gelieerd aan het aanhoudende bendegegeweld. Zij meent dat deze algemene situatie en het gevaar om het slachtoffer te worden van gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador wel degelijk een zeer grondige beoordeling door het CGVS verdient, doch dat dit *in casu* niet is gebeurd. Dit is nochtans een verplichting die voortvloeit uit artikel 60 van het Verdrag van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, aldus verzoekster. Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest van de Verenigde Kamers van de Raad met nr. 243 676 van 5 november 2020 en stelt dat zij heeft aangetoond dat zij zich niet zal kunnen beroepen op enige overheidsbescherming indien zij dient terug te keren naar El Salvador en dat dit des te meer het geval is gelet op de noodtoestand die de Salvadoraanse regering heeft uitgeroepen en het geweld dat hiermee gepaard gaat. Ook voormeld rapport van de IACHR toont volgens verzoekster aan dat hoewel El Salvador verschillende stappen heeft ondernomen in de strijd tegen gender-gerelateerd geweld, de toegang tot justitie en bescherming voor vrouwen en meisjes ontoereikend is in El Salvador. Zij betoogt dat de bewijsstandaard die vereist is om het vermoeden van bescherming door overheidsactoren in geval van gender-gerelateerd geweld te weerleggen laag moet liggen, zoals ook door de Raad zou zijn bevestigd. Verzoekster meent voldoende objectieve informatie te hebben aangehaald die aantoont dat zij bij terugkeer naar El Salvador naar redelijke waarschijnlijkheid het slachtoffer zal worden van gender-gerelateerd geweld en hierdoor haar nood aan internationale bescherming te hebben aangetoond. Zij voegt hieraan toe dat zij "*helemaal alleen*" is. Verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing geenszins verwijst naar objectieve algemene informatie waaruit blijkt dat zij niet het slachtoffer kan worden van gender-gerelateerd geweld, wat zij aanziet als "*een schending van de onderzoeksplicht (...) in hoofde van het CGVS*". Verzoekster wijst er nog op dat in de Belgische rechtspraak reeds meermaals werd aanvaard dat de positie van vrouwen *an sich* voldoende kan zijn om een bepaalde sociale groep uit te maken als zijnde de grond van vervolging. Zij besluit dat haar vrees voor een terugkeer naar El Salvador gegrond is en dat indien zij dient terug te keren naar een regio die zo onstabiel is, en mede gelet op haar persoonlijke omstandigheden, vooral dan haar profiel als jonge vrouw in een situatie van zeer verregaand gender-gerelateerd geweld, zij wel degelijk een ernstig risico loopt het slachtoffer te worden van een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande haar eventuele nood aan subsidiaire bescherming argumenteert verzoekster dat de veiligheidssituatie in El Salvador wel degelijk een belangrijk element is dat grondiger onderzocht dient te worden door het CGVS, zeker gezien verzoekster een minderjarige betreft en hierdoor reeds de nodige kwetsbaarheid heeft. Zij citeert vervolgens uit het *World Report 2022* van Human Rights Watch en het *Report 2021/2022* van Amnesty International, waaruit blijkt dat het bendegegeweld welig tiert in El Salvador en de situatie nog verder uit de hand is gelopen sinds president Bukele de macht heeft verworven in mei 2021. Zij wijst erop dat El Salvador op een overtuigende eerste plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld en dat op 27 maart 2022 de noodtoestand werd uitgeroepen nadat op één dag 62 doden vielen door bendegegeweld en citeert in dit verband nog uit het "*El Salvador 2020 Crime & Safety Report*" van OSAC.

Wat het risico voor terugkeerders betreft, stelt verzoekster dat de conclusies van het CGVS niet stroken met de inhoud van de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, nu het rapport duidelijk stipuleert dat er wel degelijk verschillende bronnen zijn die erop wijzen dat er wel verhoogde risico's op ernstige schade zijn voor terugkeerders naar El Salvador. Verzoekster citeert uit het rapport *“Deported to Danger”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020, dat volgens haar bevestigt dat terugkeerders naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Zij betoogt dat hoewel dit rapport voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, dit toch het risico aantoonde voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst. Het rapport toont duidelijk aan dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood, aldus verzoekster. Bovenstaande informatie wijst er volgens verzoekster op dat zij wel degelijk een verhoogd en reëel risico op ernstige schade, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, loopt bij terugkeer, meer bepaald moord, *“seksueel geweld, foltering of ander kwaad”*. Wat de beoordeling van het risico op afpersing betreft, wijst verzoekster erop dat het CGVS in andere zaken heeft beslist dat afpersing wél een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan uitmaken. Verzoekster wijst tenslotte op het arrest nr. 257 185 van de Raad van 24 november 2021, waarin de weigeringsbeslissing met betrekking tot een verzoeker uit El Salvador vernietigd werd omdat het risico op ernstige schade bij terugkeer niet afdoende werd onderzocht. Zij stelt dat uit de verschillende door de Raad aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een risico zou zijn en dat er met verscheidende elementen moet rekening worden gehouden, bijvoorbeeld de duur van het verblijf in het buitenland, het land van verblijf, de mate van vermogendheid, het type problemen die men voor vertrek heeft gehad, en dergelijke meer. Zij besluit dat de adjunct-commissaris dit niet gedaan heeft *in casu*, en dat het risico op ernstige schade bij terugkeer onvoldoende onderzocht werd.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betoogt verzoekster dat mede omwille van dit aanhoudende en hevige bendegegeweld volgens recente literatuur toch dient te worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace, ter illustratie waarvan verzoekster citeert uit het door dit instituut gepubliceerde rapport *“Gang Violence as Armed Conflict”* van november 2018.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad van oordeel is dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek noodzakelijk blijkt en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de weblinken naar volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 3: het rapport *“Central America: Femicides and Gender-Based Violence”* van het Centre for Gender en Refugee Studies van 2011;
- stuk 4: het artikel *“Landmark Femicide Case Fails to Fix El Salvador's Patriarchy”* van The Globe Post van 2 juni 2020;
- stuk 5: het artikel *“IRC data shows an increase in reports of gender-based violence across Latin America”* van IRC van 8 juni 2020;
- stuk 6: het artikel *“El Salvador's Femicide Crisis”* van The Yale Review of International Studies van maart 2020;
- stuk 7: een artikel van The Advocates For Human Rights van maart 2018;
- stuk 8: het artikel *“Violence against women and girls throughout the life cycle in El Salvador 2021”* van InfoSegura van 4 augustus 2022;
- stuk 9: het artikel *“Violence Against Women in El Salvador Is Driving Them to Suicide — Or to the U.S. Border”* van TIME Magazine van 2018;
- stuk 10: het artikel *“Women in El Salvador's Gang War: Surviving the State of Exception”* van International Crisis Group van 3 augustus 2022;
- stuk 11: het rapport *“El Salvador: Violence against women, including non-domestic sexual violence, legislation, state protection and support services”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 2015;
- stuk 12: het artikel *“El Salvador gang violence stifles progress on gender killings: top prosecutor”* van Reuters van 9 mei 2019;

- stuk 13: "Guidelines on International Protection : Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating tot he Status of Refugees" van UNHCR van 7 mei 2002;
- stuk 14: het artikel "Violence against women has not slowed during the pandemic" van El Faro van 22 mei 2020;
- stuk 15: de persmededeling van Luis Felipe López-Calva, de UN Assistant Secretary-General and UNDP Regional Director for Latin America and the Caribbean, getiteld "No safer place than home?: The increase in domestic and gender-based violence during COVID-19 lockdowns in LAC" van 3 november 2020;
- stuk 16: het artikel "10 Femicides in first 11 days of august 2020 in El Salvador" van The Violence of Development van 23 augustus 2020;
- stuk 17: het artikel "El Salvador: Violence merits a comprehensive response that respects human rights" van Amnesty International van 1 april 2022;
- stuk 18: de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020;
- stuk 19: het rapport "Situation of human rights in El Salvador" van IACHR van 14 oktober 2021 (p. 77 e.v.);
- stuk 22: een uittreksel uit de Conventie van Istanbul;
- stuk 23: het arrest van de Raad met nr. 243 676 van 5 november 2020;
- stuk 24: het artikel "El Salvador: Evidence of Serious Abuse in State of Emergency" van Human Rights Watch van 2 mei 2022;
- stuk 25: het artikel "El Salvador extends state of emergency for third time to curb gangs" van Reuters van 22 juni 2022;
- stuk 26: het rapport "Situation of human rights in El Salvador" van IACHR van 14 oktober 2021 (p. 83 e.v.);
- stuk 27: het artikel "DE CONVENTIE VAN ISTANBUL: EEN NIEUW INSTRUMENT IN DE STRIJD TEGEN GEWELD TEGEN VROUWEN: Impact op de Belgische situatie" van S. Forrez van oktober 2016;
- stuk 28: het rapport "World Report 2022, El Salvador" van Human Rights Watch, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/el-salvador#9ac215>;
- stuk 29: de internetpagina "El Salvador" van Human Rights Watch, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/americas/el-salvador>;
- stuk 30: het rapport "Report 2021/22" van Amnesty International , beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/es/location/americas/central-america-and-the-caribbean/el-salvador/report-el-salvador/>;
- stuk 31: het artikel "El Salvador: Broad 'State of Emergency' Risks Abuse" van Human Rights Watch van 29 maart 2022;
- stuk 32: het rapport "El Salvador 2020 Crime & Safety Report" van OSAC van 31 maart 2020;
- stuk 33: het rapport "Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van 5 februari 2020;
- stuk 34: arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 257 185 van 24 juni 2021;
- stuk 35: het rapport "Gang Violence as Armed Conflict" van Georgetown Institute for Women and Peace van november 2018.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden acht.

2.2.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.1.3. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de adjunct-commissaris in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

## 2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nu (i) uit haar administratief dossier en haar verklaringen op het CGVS blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die haar familieleden aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is, (ii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, (iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en (iv) het door haar voorgelegde paspoort deze vaststellingen niet kan wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

*“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).*

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder en dier echtgenoot een verzoek om internationale bescherming indienden op respectievelijk 11 maart 2020 en 25 oktober 2019 en dat zij in het kader van hun verzoeken op het CGVS werden gehoord. Op 2 september 2021 werd verzoeksters moeder en dier echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de adjunct-commissaris. De Raad besloot in zijn arrest met nr. 266 175 van 23 december 2021 eveneens om verzoeksters moeder en dier echtgenoot niet te erkennen als vluchteling en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient vermoed dit verzoek ook in te dienen namens de hem of haar vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij of zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. De minderjarige verzoekster is geboren in El Salvador en samen met haar moeder en minderjarige broer aangekomen in België. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat het door verzoeksters moeder op 11 maart 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming niet mede namens verzoekster en haar broer werd ingediend. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster.

Verzoekster verklaart tijdens de administratieve procedure dat zij niet naar El Salvador wil terugkeren uit vrees dat zij en haar familie zullen worden vermoord omwille van bedreigingen die haar moeder en dier echtgenoot zouden hebben ontvangen. Zij geeft aan zelf geen problemen te hebben gehad in El Salvador maar dat haar moeder en dier echtgenoot haar van school hebben gehaald omdat het te gevaarlijk was. Verzoekster stelt daarnaast voor haar broer te vreezen dat hij zal worden verplicht zich aan te sluiten bij een bende en dat hij zal worden gedood indien hij weigert. Tot slot verklaart zij dat zij niet terug wil naar El Salvador omdat zij daar geen goed leven zou hebben en er geen goed werk zou vinden. Haar advocaat wees op het einde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS nog op de algemene situatie voor vrouwen en (jonge) meisjes in El Salvador, dat de hoogste femicidecijfers zou kennen en geen toekomst zou bieden voor iemand als verzoekster (administratief dossier verzoekster (hierna: AD), stuk 4, Dossier voor intrekking, notities van het persoonlijk onderhoud en vragenlijst).

Met betrekking tot verzoeksters vrees voor de bendeleden die haar familie zouden hebben bedreigd voor hun vertrek uit El Salvador, stelt de Raad vast dat haar beschermingsverzoek berust op dezelfde motieven die haar moeder en dier echtgenoot reeds aanhaalden in het kader van hun, mede namens verzoekster ingediende, verzoeken om internationale bescherming. Zowel de adjunct-commissaris als de Raad oordeelden met betrekking tot deze verzoeken dat de door hen aangehaalde problemen niet geloofwaardig of niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoekster brengt in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete individuele en geloofwaardige elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de door haar familieleden ingeroepen vervolgingsfeiten. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden besloten dat verzoeksters vrees voor de bendeleden waarmee haar familie problemen gehad zouden hebben voor hun vertrek uit El Salvador geen element is dat in haar hoofdte wijst op een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. De Raad stelt vast dat hiertegen geen verweer wordt gevoerd in het verzoekschrift. Bijgevolg kan verzoeksters vrees dat zij en haar familie door de bendeleden zullen worden vermoord niet als een feit worden beschouwd dat een eigen verzoek rechtvaardigt.

Waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud een vrees aanhaalde om te worden vermoord door bendeleden omdat die de gewoonte zouden hebben om kleine kinderen te ontvoeren en te vermoorden, dient in navolging van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat deze

vrees tevens reeds door haar moeder werd aangehaald in het kader van haar beschermingsverzoek. De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeksters moeder zich hiervoor louter lijkt te baseren op vermoedens en algemene informatie over haar land, doch dat dit niet volstaat om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De adjunct-commissaris is van oordeel dat verzoeksters vrees niet concreet is en hypothetisch van aard en dat zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verzoekster betwist deze analyse. Zij stelt dat uit haar aanvraag duidelijk blijkt dat zij vreest omwille van haar profiel als jong meisje het slachtoffer te zullen worden van gender-gerelateerd geweld in El Salvador. Dit blijkt volgens haar duidelijk uit haar verklaringen en uit de opmerkingen van haar advocaat aan het einde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij benadrukt dat zij de leeftijd heeft om gevisieerd te worden door bendeleden in El Salvador, citeert uitvoerig rapporten en artikels over geweld op vrouwen en meisjes in El Salvador en betoogt dat deze algemene landeninformatie wel degelijk een concreet element is waarmee rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van haar vrees in geval van terugkeer.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter verwijzen naar algemene landeninformatie niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekster moet dit concreet aannemelijk maken in haar individuele omstandigheden. De Raad kan slechts vaststellen dat zij hier niet in slaagt.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan blijken dat (seksueel) geweld tegen vrouwen en meisjes, waaronder door bendeleden, veelvuldig voorkomt in El Salvador en dat dit tijdens de Covid-19-pandemie nog is toegenomen. Er blijkt evenwel niet dat jonge meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen, noch dat elke vrouw of elk meisje in El Salvador *a priori* het risico loopt om slachtoffer te worden van rekrutering of geweld. Er blijkt niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeend of systematisch geweld of rekrutering waardoor iedere vrouw of ieder meisje hierdoor kan worden getroffen, enkel en alleen omdat zij een vrouw of meisje is (COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 19-20; UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van 15 maart 2016, p. 37-38).

Dit neemt niet weg dat de situatie van vrouwen en meisjes in El Salvador precair is en dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder de beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar geweld tegen vrouwen en meisjes gebruikelijk is.

In het kader van de beschermingsverzoeken van verzoeksters moeder en dier echtgenoot is niet betwist dat zij in Soyapango woonden. Uit de landeninformatie blijkt dat ook in Soyapango bendes aanwezig zijn. De Raad stelt evenwel vast dat niet alle vrouwen en meisjes afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende een risico om in het vizier te komen van bendes en wijst erop dat ook volgens voormelde “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR het risico afhankelijk blijft van de individuele omstandigheden van de betrokken vrouw of meisje (“*depending on the particular circumstances of the case*”, p. 36-37). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen concrete aan haar profiel als jong meisje gelinkte elementen of problemen aanreikt waaruit kan blijken dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd door bendes in geval van terugkeer. Verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij persoonlijk nooit problemen heeft gehad in El Salvador voor haar vertrek en kan zich niet herinneren ooit een bendelid te hebben gezien. Zij stelt evenmin gehoord te hebben van mensen die zij kende die vermoord of ontvoerd werden (AD, stuk 4, Dossier voor intrekking, notities van het persoonlijk onderhoud).

Verder beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot het poneren van een algemene, hypothetische vrees het slachtoffer te worden van gender-gerelateerd (seksueel) geweld. Zo uit recente rapporten zoals het rapport van IACHR van 14 oktober 2021 blijkt dat het probleem van seksueel geweld tegen jonge vrouwen door bendeleden aanhoudt en dat toegang tot justitie voor vrouwen en meisjes in El Salvador vaak problematisch is, kan hieruit niet afgeleid worden dat heden sprake is van groepsvervolging van vrouwen en toont verzoekster hiermee evenmin aan dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen, noch dat elke vrouw of elk meisje in El Salvador *a priori* het risico loopt om slachtoffer te worden van rekrutering of geweld. Verder blijkt uit dit rapport ook dat, hoewel veel vrouwen geen vertrouwen hebben in het justitieel apparaat, er wel initiatieven zijn genomen om op te treden tegen gender-gerelateerd geweld, al blijven de gespecialiseerde rechtbanken kampen met een gebrek aan middelen. Ook wordt in dit rapport bevestigd dat het geweld en de discriminatie niet alle vrouwen in dezelfde mate treffen en dat individuele factoren die onder meer betrekking hebben op seksuele

gerichtheid of het behoren tot inheemse groepen daarbij een rol spelen (IACHR, “*Situation of human rights in El Salvador*”, 14 oktober 2021, p. 76-84).

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster nergens concreet aannemelijk dat zij het doelwit zal worden van geweld of rekrutering nu zij zich in het verzoekschrift beperkt tot het poneren van een hypothetische vrees, loutere veronderstellingen en verwijzingen naar algemene landeninformatie. Verzoeksters theoretisch betoog dat de Conventie van Istanbul voorziet dat vrouwen die het slachtoffer kunnen worden van gender-gerelateerd geweld bescherming kunnen krijgen onder het Verdrag van Genève doet hieraan geen afbreuk en kan niet anders doen besluiten. Verzoeksters betoog dat de objectieve informatie die zij aanhaalt aantoonst dat zij naar redelijke waarschijnlijkheid het slachtoffer zal worden van gender-gerelateerd geweld kan niet worden bijgetreden, gelet op het voorgaande. Dat zij helemaal alleen is en niet kan rekenen op steun van haar familie, zoals zij poneert, blijkt evenmin nu zij vergezeld is van haar familie en ook met betrekking tot haar familieleden geen nood aan internationale bescherming werd vastgesteld, zoals hoger uiteengezet.

In zoverre verzoekster zich in haar verzoekschrift nog beroept op de slechte veiligheidssituatie in El Salvador als dusdanig en de noodtoestand die door president Bukele werd afgekondigd in maart 2022 en sindsdien werd verlengd, gelet op haar kwetsbaarheid als minderjarige, stelt de Raad vast dat zij met haar algemeen betoog en verwijzingen naar algemene landeninformatie niet aantoonst een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit moet concreet aannemelijk worden gemaakt in de individuele omstandigheden van verzoekster, waartoe zij in gebreke blijft. De loutere verwijzing naar haar kwetsbaar profiel als minderjarige volstaat geenszins, nu zij, zoals reeds aangehaald, vergezeld is van haar familieleden en ook voor hen geen nood aan internationale bescherming werd vastgesteld en hieruit als dusdanig niet kan blijken dat zij het slachtoffer dreigt te worden van het geweld in El Salvador noch van mensenrechtenschendingen die worden begaan naar aanleiding van acties van de politiediensten tegen (vermeende) bendeleden in het kader van de noodtoestand.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat zij als terugkeerder een verhoogd en reëel risico loopt op ernstige schade, met name moord, “*seksueel geweld, foltering of ander kwaad*” of om afgeperst te worden, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie, waaronder het door verzoekster geciteerde rapport van Human Rights Watch van 5 februari 2020, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. In het verzoekschrift wordt dezelfde COI Focus geciteerd waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Uit dit rapport blijkt volgens verzoekster dat er wel degelijk verschillende bronnen zijn die erop wijzen dat terugkeerders naar El Salvador een verhoogd risico op ernstige schade lopen, alsook dat terugkeerders een groot risico lopen om afgeperst te worden.

De Raad stelt vast dat uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat afpersing in vele vormen en gradaties voorkomt en dat niet elk slachtoffer van afpersing per definitie aan foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging wordt onderworpen in El Salvador. Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeksters familieleden voorgehouden afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen niet aannemelijk werden gemaakt omdat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat verzoekster zou gevisieerd worden door de bendes. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een verhoogd risico zou lopen als persoon die behoort tot een familie die in het verleden werd afgeperst of anderszins ernstig bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is *in casu* evenmin voldoende om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het

slachtoffer van worden (COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waar veel Salvadoranen mee te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Waar verzoekster tenslotte nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 257 185 van 24 november 2011, dient opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vrees dat haar broer ertoe zou worden verplicht de bendes te vervoegen en zou worden vermoord indien hij weigert, dient te worden opgemerkt dat dit geen eigen feit of element betreft in hoofde van verzoekster dat voor haar een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigt.

Waar verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen dat zij niet wil terugkeren naar El Salvador omdat zij daar geen goed leven zou hebben en geen goed werk zou vinden, merkt de Raad op dat dergelijke algemene redenen van socio-economische aard niet duiden op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster en als dusdanig geen eigen feiten uitmaken die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld, dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, waarin het geweld door de bendes als “*highly*

*targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Ook volgens een rapport van de Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 10 mei 2022 wordt de criminaliteit in El Salvador gekenmerkt door geweld dat gericht is tegen bekende doelen of die een opportuniteit vertegenwoordigen (COI Focus, p. 15). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, p. 9-15). Verder merkt de Raad op dat uit de COI Focus van 4 juli 2022 weliswaar blijkt dat een groot aantal moorden werd gepleegd tussen 25 en 27 mei 2022 in El Salvador, maar dat dit een éénmalige gebeurtenis blijkt te zijn (COI Focus, p. 8). Als reactie hierop werd, zoals reeds aangehaald, de noodtoestand afgekondigd op 27 maart 2022, in het kader waarvan op grote schaal personen zijn gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes. Zo dit ook resulteerde in willekeurige arrestaties van onschuldigen en schendingen van mensenrechten van de betrokkenen (COI Focus, p. 14), kunnen deze acties niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de éénmalige plotse toename van het aantal moorden in mei 2022 en de afkondiging van de noodtoestand gepaard gaat met een fundamentele wijziging van de aard van het crimineel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusie zou zijn getrokken met betrekking tot de aard van het geweld dat zich voordoet in El Salvador. Door louter te verwijzen naar één rapport van het Georgetown Institute for Women and Peace van november 2018 waarin wordt geargumenteed dat in El Salvador sprake is van een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht en de theorie van het gewapend conflict, toont verzoekster niet aan dat in El Salvador sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster betwist tot slot niet dat haar paspoort haar verklaringen over haar nationaliteit en identiteit ondersteunt doch geen ander licht kan werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en dient het beroep te worden verworpen.

2.2.5. Aangezien niet blijkt dat *in casu* ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van deze artikelen is derhalve niet dienstig.

2.2.6. Wat betreft het betoog van verzoekster dat rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind, waarbij zij verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in

uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op verzoekster van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de adjunct-commissaris tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord met betrekking tot het voorhanden zijn van eigen feiten die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid dergelijke feiten uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de adjunct-commissaris op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen "*indien bijkomende onderzoek noodzakelijk blijkt*" en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT